

Het leven wacht op je!

Atlantische
Oceaan

Middellandse
Zee

Caraïbische
Zee

Kaapverdise
Eilanden

Lima

Cuzco

La Paz

Cochabamba

Santa Cruz

São Paulo

Rio de
Janeiro

Salta

Manaus

Chimborazo

Paraitepuy

Georgetown

Caracas

Panama

Cartagena

Roque Grenada

Rome

Hamburg

Amsterdam

Parijs

Barcelona

Gibraltar

Guardamar
del Segura

Middellandse
Zee

Venetië

Rome

Raas

Pirna

Saams

Istanbul

Teheran

Quetta

Lahore
New Delhi

Mumbai
Calcutta

Vientiane
Bangkok
Phuket
Singapore

Peking

Xi'an

Shanghai

Zuid-Chinese Zee

Seoel
Busan
Tokyo

Fukuoka
Oost-Chinese Zee

Manila
Leyte

Davao

Stille/Grote Oceaan

Papoea-Nieuw-Guinea

Salomonseilanden

Amerikaans-Samoa

Fiji
Vanuatu

Cookeilanden

Tahiti

Hiva Oa

Indische Oceaan

CHRISTOPHER SCHACHT

MET 50 EURO DE WERELD ROND

*Hoe ik alles verloor in Amsterdam,
maar als rijk mens terugkwam*

 Plateau

Tweede druk 2022

Copyright © 2019 Uitgeverij Plateau, Amersfoort

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een databank, of doorgegeven in welke vorm dan ook – elektronisch, mechanisch, gekopieerd, gescand of op enige andere wijze – behalve voor korte citaten in recensies of artikelen, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Originele titel: *Mit 50 Euro um die Welt* © 2018 by adeo Verlag in der Gerth Medien GmbH, Asslar, a division of SCM-Verlagsgruppe, Holzgerlingen, Germany.

Translated and printed by permission. All rights reserved.

ISBN 978 90 5804 1500

NUR 508, 707

Vertaling: Jaël Vuijk

Opmaak binnenwerk: Buitenspel ontwerp, Meppel

Omslagontwerp: IDD

Omslagafbeelding: Christopher Schacht, Lou Fox en Shutterstock

Foto's: Felipe Monteiro Vazami: p. 62-64 / Wilfried Texier: p. 82-83 / Shutterstock: p. 42, 67, 97, 100, 160, 189, 229, 241 / Micha Bührle: p. 283 / Jörg Steinmetz: p. 298 / Christopher Schacht: de rest.

Voor mijn moeder,
die het de afgelopen vier jaar bijna bestierf van bezorgdheid.
Mama, misschien is het beter om hier te stoppen met lezen ;-)

‘Het is een gevaarlijke onderneming, Frodo, om je deur uit te gaan.
Je stapt de Weg op, en als je niet op je benen let, weet je nooit
waar je heen wordt gevoerd.’
J.R.R. Tolkien, *In de ban van de ring: de reisgenoten*

Inhoud

.....

Nog even kort vooraf	11
Daar gaan we dan	12
EERSTE ETAPPE: Europa, het Atlantisch gebied, de Caraïbische eilanden <i>Geld vergokt, platzak de hort op, meer geluk dan wijsheid... trossen los</i> <i>- liftend de Atlantische Oceaan over</i>	17
TWEEDE ETAPPE: Zuid-Amerika <i>Jungleleven onder inheemse bevolking, drugs – moord – seks, goudkoorts,</i> <i>redding op de allerlaatste seconde en het pijnlijkste moment van mijn leven ...</i>	39
DERDE ETAPPE: de Stille (of Grote) Oceaan en de Pacifische eilanden <i>Eindeloze afstanden, een smerige evenaarsdoop, varkens als betaalmiddel,</i> <i>curieuze cargocultus bij een vulkaanrater</i>	111
VIERDE ETAPPE: Azië en het Midden-Oosten <i>In nood tijdens een storm, in een boeddhistisch klooster, de lekkerste soep ter</i> <i>wereld, golfschoen-acteur en proefkonijn, een zoen en een machinegeweer ...</i>	165
VIJFDE ETAPPE: Terug naar huis	277
Dankwoord	284
55 tips voor backpackers met een klein budget	288
Noten	299
Links	300

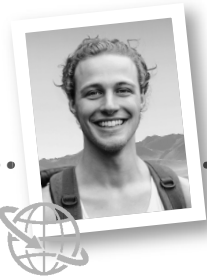
Nog even kort vooraf

Tijdens mijn ruim vier jaar durende wereldreis heb ik natuurlijk veel meer beleefd dan wat er tussen deze twee kaften zou passen. Toch geef ik je graag een inkijkje in de spannendste, grappigste, bizarste en meest fantastische momenten. Wie weet krijg je er zelf ook de smaak door te pakken!

Het grote plaatje:

- ✓ 45 landen
- ✓ 1512 dagen
- ✓ meer dan 100.000 kilometer over water en land
- ✓ 5 van de 7 nieuwe wereldwonderen
- ✓ 5 van de 7 wereldzeeën
- ✓ 4 nieuwe talen
- ✓ 4 verstandskiezen minder
- ✓ absurde ontmoetingen
- ✓ intense nieuwe vriendschappen
- ✓ jaloersmakende foto's
- ✓ ranzig eten
- ✓ levensveranderende inzichten
- ✓ onnoemelijk veel avonturen...

En nu – eropuit!

Daar gaan we dan

1 Juli 2013

'Klik...' nog één keer doordraaien in het slot en 'klak', dat was het dan. Ik gooide de sleutel in de brievenbus naast de deur, keerde me om en probeerde mezelf dit moment in te prenten. Het was een zonovergoten dag en een warm windje verspreidde de geur van dennen en pas gemaaide weilanden. Wat een schitterende eerste julidag! Met een grote grijns knipperde ik tegen het felle zonlicht; naar dit moment had ik anderhalf jaar lang uitgekeken!

Ik had er een stressvol jaar opzitten waarin ik eindexamen deed, deelnam aan een programmeerwedstrijd waar meer dan tweehonderd uur werk in was gaan zitten, en een bijbaantje had in Hamburg. Tot nu toe was mijn agenda altijd minstens drie weken vooruit stampvol gepland, en nu had ik alles afgevinkt. Voor mij lag... vrijheid!

Ik deed mijn rugzak om, huppelde de trap af naar de stoep en liep ongeveer een kilometer van het gat waarin ik woonde naar de bushalte langs de rijksweg. Onderweg zwaaide ik naar wat oude burens die deze zonnige maandagochtend nuttig besteedden met werken in hun voortuin, en ging ik in gedachten de afgelopen dagen nog eens na.

In het weekend hadden we de negentigste verjaardag van mijn opa gevierd en ik had afscheid genomen van mijn familie. Afscheid voor een paar maanden of voor een paar jaar – ik had geen idee, en dat stemde me vrolijk. Mijn moeder en zusje hadden wel even een paar traantjes weggepinkt, maar mijn vader en mijn tweelingbroer hadden een en ander gelaten over zich heen laten komen. Vervolgens waren ze op vakantie gegaan naar Denemarken, voor het eerst in tien jaar zonder mij.

‘Je bent echt gestoord,’ had een vriend eerder hoofdschuddend tegen me gezegd. Hij had eraan toegevoegd: ‘Hoe wil je dat ooit gaan doen met zo belachelijk weinig geld?’

Met ‘dat’ bedoelde hij: mijn poging om de wereld rond te trekken. Met maar vijftig euro op zak en geen uitgedacht reisplan. Dat wil zeggen: het was mijn plan om geen plan te hebben. Gewoon eropuit gaan en wel zien waar het leven me zou brengen. Als het me ergens zou bevallen, dan zou ik blijven zolang ik wilde, en ik zou weer verder trekken wanneer ik daaraan toe was. Geen planning, geen vastgelegd einddoel. Compleet het tegenovergestelde van het leven dat ik tot nu toe had gehad. Gewoon, vrijheid!

‘Wil je dan niet gaan studeren? En waar ga je dan slapen? En wie gaat je kleding wassen?’ – sommige vragen waren te grappig voor woorden. Alsof mijn leven afhing van een wasmachine...

Natuurlijk had ik wel wat voorzorgsmaatregelen getroffen. Ik had opgezocht wat andere backpackers zoal meenemen (je struikelt over de vlogs en blogs op internet), ik had online een handige tent gekocht, een stuk of wat vaccinaties gehaald en een paspoort aangevraagd. En ik was begonnen mijn ouders langzaam aan mijn plannen te laten wennen ;-).

Maar bovenal had ik mezelf erop voorbereid *niet* voorbereid te zijn – veel problemen kun je niet voorzien, ze steken onverwacht de kop op; mijn voorbereiding bestond er dus voornamelijk uit om alle mogelijkheden open te houden. Ter illustratie: een tent maakt je minder afhankelijk van georganiseerde slaapplekken; een routekaart geeft je informatie over alternatieve

verkeersroutes; basale kennis van de taal in het betreffende land en vertaal-apps maken de communicatie makkelijker; medicijnen, vaccinaties en goede voeding kunnen ziektes en aandoeningen binnen de perken houden. Wanneer je de tijd hebt, goede contacten legt en geen hoge comforteisen stelt, openen zich ongekende mogelijkheden. En mochten zich toch problemen voordoen, dan vind je sneller een oplossing wanneer je weet wat je wilt en je een positieve instelling hebt.

De bus zwenkte uit richting de stopstreep bij de bushalte en kwam piepend tot stilstand. Bij het naar binnen slepen van mijn volgestouwde rugzak werd ik met verbazing door de passagiers bekeken.

In de eerstvolgende grotere plaats stapte ik uit en liep naar een redelijk drukke oprit van de A1 aan de rand van een industrieterrein dat ik via Google Maps had uitgezocht. Met gestrekte rechterarm, duim omhoog en een – dacht ik – overtuigende glimlach op mijn gezicht wachtte ik op een auto die zou reageren op het kartonnen bordje in mijn linkerhand. Daarop stond geschreven met dikke zwarte viltstiftletters: 'A1 richting Bremen'. Met een smiley eronder.

Het eerste halfuur ging voorbij, automobilisten raasden langs me heen, ogenschijnlijk zonder me te zien. Ik wachtte verder. Nog steeds niets...

Geduld!

Niets...

Mijn glimlach zag er inmiddels behoorlijk verkrampd uit en mijn armen begonnen moe te worden. In plaats van de geur van vrijheid drongen nu toch vooral uitlaatgassen mijn neus binnen. De zon die die ochtend nog zo vriendelijk had geschenen, brandde nu onbarmhartig op mijn lijf. In de wijde omtrek geen schaduw te bekennen. Een klein stemmetje heel diep in mij begon zich te roeren, en ging steeds harder om aandacht vragen: *De tijd dat mensen gingen liften is voorbij, dat doet toch niemand meer tegenwoordig! Niemand gaat je meenemen. Vanavond geef je op, nog voordat je goed en wel begonnen bent!*

‘Waarom probeer je het niet iets verderop bij de Burger King?’ onderbrak een echte stem van een voorbijganger het inwendige stemmetje in mijn hoofd.

‘Oh ja, uhm... bedankt,’ stamelde ik, en plotseling moest ik om mezelf lachen. Ik was begonnen aan een wereldreis, en anderhalf uur wachten bij een oprit van de snelweg was al genoeg om de eerste twijfel in mij te zaaien!

Met die lachbui verdwenen ook mijn negatieve gedachten, en met vernieuwde energie pakte ik mijn rugzak om de tip van de man op te volgen.

En warempel, nog geen twee minuten later zat ik naast twee basisschoolkinderen op de achterbank van een donkerblauwe Opel Corsa. Zo zoefden we over het asfalt, terwijl het struikgewas door de ramen vervormd werd tot een wazige streep.

Amsterdam

Sahms

Parijs

Barcelona

Guardamar del Segura

Gibraltar

Las Palmas

Kaaipverdise Eilanden

Gran Roque

Grenada

Caracas

Atlantische Oceaan

EERSTE ETAPPE:

Europa, het Atlantisch gebied, de Caraïbische eilanden

*Geld vergoekt, platzak de hort op, meer geluk dan wijsheid...
trossen los – liftend de Atlantische Oceaan over*

1 Juli 2013 - Maart 2014

In de buurt van Osnabrück pikte een Zweeds echtpaar me op. Ondanks het feit dat liften voor mij een hele nieuwe ervaring was, voelde ik me er geen moment ongemakkelijk bij. Integendeel. Meestal was er een open en gemoeidelijke stemming in de auto tijdens de rit. Tenslotte nemen alleen mensen die iemand mee willen nemen lifters mee. Ik heb me nooit opgedrongen.

En hoewel je de mensen met wie je meerijdt nog nooit eerder hebt gezien en ook nooit meer zult tegenkomen, is er geen gevoel van afstandelijkheid in de gesprekken – wat je wel zou verwachten. Uit de gebruikelijke beginzinnen als ‘waar kom je precies vandaan?’ en ‘waar wil je heen?’ ontstaan, afhankelijk van de lengte van de reis, vaak hele geanimeerde en serieuze gesprekken.

Door het liften kreeg ik inkijkjes in de levens van mensen die ik, gezien mijn leeftijd, andere interesses of mijn beperkte sociale netwerken, anders nooit zou hebben ontmoet. En geloof me, op de snelweg kom je werkelijk van alles tegen: artsen, bouwlieden, huisvrouwen, eigenaars van krokodillenfarms, ex-gedetineerden en zelfs maffialeden. Het heeft wel iets weg van een avondje doelloos zappen voor de tv; alsof je tien minuten naar een serie

kijkt en dan weer verder schakelt. Je stapt kort een verhaal binnen, maar je hebt geen idee wat ervoor gebeurde of wat er na zal komen. En het enerverende is: je leert steeds weer iets nieuws. Over beroepen, over landen, over hoe mensen in het leven staan.

Tegen de schemering waren we in de omgeving van Amsterdam, mijn eerste doel. Vanaf daar wilde ik via Parijs verder naar Barcelona.

‘Deze avond moeten we vieren,’ besloten de twee Zweden, met wie ik inmiddels bevriend was geraakt, en ik. We lieten onze bagage achter in de goedkope hotelkamer die het Zweedse stel geboekt had, en gingen de stad in.

In de smalle straatjes en langs de grachten die de Amsterdamse binnenstad ringsgewijs doorkruisen was het een drukte van jewelste. Een jonge vent met een rood T-shirt aan nodigde ons uit met hem mee te gaan toen we geen duidelijk antwoord konden geven op zijn vraag waar we heen wilden. Op zijn borst stond met witte letters: *Pubcrawl – a night you won’t remember but will never forget!* Niet veel later stonden we hutjemutje in een groezelige roodverlichte kroeg-annex-discotheek. ‘Een paradijs!’ verzuchtte een van de twee Zweden bij het lezen van het ‘1 euro bier-special’-postertje op de deur...

Ik knipperde met mijn ogen. De auto stond in de volle zon. Ik wreef met mijn handen over mijn nog licht benevelde hoofd. Of de waas in mijn kop kwam van het slaapgebrek, de wiet of de drank is moeilijk te zeggen. Waarschijnlijk van de combinatie van alle drie. Vier uur eerder waren we met de taxi naar het hotel teruggegaan; mijn Zweedse vrienden waren zo aardig geweest mij hun auto als slaapplek aan te bieden.

Ik had een droge mond en pakte de fles water van het dashboard, nam een paar flinke slokken en stapte uit. Er stond een heerlijk verkoelend briesje. Terwijl mijn blik over de parkeerplaats bij het hotel gleed, viste ik met mijn vingers de rest van mijn geld, een oud kauwgompje en een verkreukeld bonnetje uit mijn broekzak. Dat laatste had een van die gasten met hun rode shirts me gegeven toen we op de stoep voor de kroeg wat zaten te eten.

Ik stak het briefje weer in mijn zak en telde het restant van mijn geld. *NEEEEE!!!* Van mijn vijftig euro had ik er al 35 over de balk gesmeten tijdens

mijn allereerste avond uit. ‘Nou, gefeliciteerd,’ mompelde ik sarcastisch tegen mezelf om deze bijna-blut-actie.

Het werd me opeens allemaal heel helder. Ik moest als de bliksem op zoek naar een baantje en een overnachtingsplek. De beste (en eigenlijk ook enige) optie was om mijn kaarten te zetten op de vent die ons had meegenomen op kroegentocht. Hem zou ik als eerste moeten zien op te sporen...

Ik slenterde door het Vondelpark dat er in de zomer uitnodigend groen bij lag en een onweerstaanbare aantrekkingskracht uitoefende op met name relaxende studenten en dito kunstenaars. Op een bankje langs het pad pingelde een man met lang blond haar nonchalant op zijn gitaar terwijl hij erbij zong. Zijn gitaarkoffer lag geopend voor zijn voeten met de bedoeling de passanten te verleiden tot doneren. Achter hem hield een spritig meisje de wacht bij zijn rugzakken. In tegenstelling tot haar vriend had ze kort haar, en een piercing in haar linker neusvleugel.

‘Waar komen jullie vandaan?’ opende ik het gesprek.

Het bleken Slovenen te zijn die een paar maanden door Europa trokken; met muziek maken probeerden ze dit te financieren. We kletsten wat en voelden vanaf het eerste moment sympathie voor elkaar. Ze leken me wel te vertrouwen en ik vroeg of ze even op mijn spullen wilden passen, zodat ik op zoek kon gaan naar een baantje. Natuurlijk kon dat, ze zouden zeker nog wel tot ’s avonds laat op deze voor hen gunstige plek blijven.

Een paar uur later haastte ik me weer naar het park; het was me gelukt om een baantje als party-tourgids te bemachtigen. Maar bij aankomst kon ik niet geloven wat ik zag. Of beter: niet zag. Het regende. Ik stond bij het bankje in het lichtgele schijnsel van een lantarenpaal. Dit was absoluut de plek waar ik die middag mijn spullen naast het Sloveense stelletje had gedropt.

En nu: *niks meer!*

Vertwijfeld keek ik om me heen en speurde langs de contouren van het struikgewas. In de verste verten geen mens te bekennen.

‘Nee, nee, nee!’ Mijn hartslag zat op 200. Hoe kon dit nou?! Alleen de regendruppels leken me begripvolle schouderklopjes te geven. Wat moest ik nu in de lieve vrede doen? Alles zat in die rugzak; mijn papieren, mijn restje geld, mijn uitrusting. Nog maar één dag op weg, en nu al was mijn geld erdoor gejaagd en bovendien mijn complete bepakking verdwenen. Hoe kon

ik zo stom zijn om die gasten te vertrouwen? Blijkbaar sloeg mijn mensenkennis ook nergens op...

‘CHRIS!’

Van achter een groepje bomen kwamen twee personen aanlopen. *Zou het...?* Ik liep op ze af en er viel een last van mijn schouders.

‘Sorry dat we je hebben laten schrikken. Maar het ging opeens zo hard regenen; we zijn snel daar naartoe gerend om te schuilen,’ zei de langharige muzikant.

Van opluchting viel ik hem om de nek, wat hij verbaasd liet gebeuren. Zie je wel, mijn *gut feeling* was zo slecht nog niet!

De maand juli bracht ik dus door als party-tourgids in Amsterdam. Daarna werd het voor mij tijd om verder te trekken, en zo gebeurde het dat ik op een maandagmorgen, gewapend met mijn kartonnen liftbordje, op weg ging naar Parijs.

De reis duurde een stuk langer dan ik had gepland. Maar iets wat je maar al te gauw als negatief bestempelt, puur en alleen omdat het anders loopt dan je had gepland, ontpopt zich vaak tot iets unieks.

Zo ook hier: ik had nu het voorrecht om om vier uur ’s morgens, terwijl er in de hele omtrek geen auto te bekennen was en Parijs nog op één oor lag, om de Arc de Triomphe heen te rijden. Omdat het zo’n bijzondere ervaring was, reed mijn chauffeur speciaal voor mij nog een paar extra ererondjes.

Ondanks het vroege tijdstip deed de superaardige couchsurfer, die ik vanuit Amsterdam al had geregeld, de deur van zijn appartement met uitzicht op de Eiffeltoren en Montmartre voor me open. Leden van het couchsurfnetwork gebruiken de site www.couchsurfing.com om gratis overnachtingen voor tijdens hun reis te zoeken, of om zelf slaapplekken aan te bieden. Naast het bieden van een bed is de gastheer of -vrouw vaak ook bereid de reiziger de stad te laten zien. Inmiddels zijn er al meer dan tien miljoen mensen lid van het couchsurfnetwork. Hoewel ik het in principe een goed initiatief vind, heb ik er gedurende de hele reis nog geen tien keer gebruik van gemaakt, merk ik nu ik terugkijk. Het bleek voor mij een te weinig spontaan middel; je hebt er internet voor nodig, wat bij mij vaak niet het geval was. Maar als je iets 'gecalculeerder' op pad gaat, is het absoluut een aanrader!

Om in een van de duurste steden van Europa niet onverhoopt opnieuw mijn budget ver te overschrijden, had ik mezelf ten aanzien van mijn uitgaven een bovengrens opgelegd van vijf euro per dag. Twee euro voor proviand en drie voor andere uitgaven. Het was krap, maar net te doen.

In andere landen, waar de kosten voor het levensonderhoud lager waren, hoefde ik meestal maar een euro per dag te spenderen aan mijn onderhoud, en soms nog wel minder. Een complete week Parijs kostte me in totaal zegge en schrijve 33 euro, terwijl ik toch bij alle bezienswaardigheden ben geweest.

Toen ging de reis weer verder, naar Spanje.

